

Útmutató köszöntéshez

Régóta foglalkoztat a gondolat, hogy papírra vetem azt, amit gyerekkoromban folyton sulykoltak, de igazán soha nem magyaráztak el, hogyan is kell köszönni! A cikket főleg fiataloknak szánom, mert tinédzser korban okoz a legtöbb fejfájást a köszönés, de úgy gondolom, haszonnal forgathatják a városlakó felnőttek is.

Rövid magyarázat a cikk megírásáról: Gyermekkoromban hamar elkerültem Kunhegyesről, szüleimet felszippantotta a szocialista „nagyváros” Szolnok. Felnőtt fejjel volt alkalmam visszatérni a Nagykunságba, mely újra 10 évig gondozásába vett.

Itt lettem figyelmes arra, hogy az emberek csak néznek rám tágra nyílt szemekkel az utcán. Ez eleinte zavart, mivel a nagyvárosban már nem néznek az emberek egymás szemébe, ha véletlen összetalálkozik is két tekintet, gyorsan elkapják az emberek a szemüket.

Pár hónap alatt sikerült az itthoni gondolkodásmódot megértenem és elsajátítanom, megtanultam rendesen köszönni.

A köszönés, az általam nagyra becsült, Czuczor-Fogarasi szótár szerint:

gyök is, „hízelt” szóban.

KÖSZÖNÉS, (kösz-ön-és) fn. tt. *köszönés-t*, th. —*ék*, harm. szr. —*e*. 1) Cselekvés, mely által valamely vett kegyért, jótéteményért hálánkat szóval vagy tettel is kijelentjük. 2) Idvezlés, mely által valaki iránt kegyeletet mutatunk, midőn szóval vagy tettel is, pl. süvegeléssel magunkat meghajtva, másnak kedvére teszünk valamit. *A köszönés senkinek sem szakasztja meg a száját.* (Km.). *Elfogadni, viszonzni a köszönést.*

KÖSZÖNET, (kösz-ön-et) fn. tt. *köszön-et*

A köszöntés általában egy dinamikus helyzet, mivel két vagy több ember találkozásakor nyílik rá mód.

A köszöntés társadalmi elfogadott és közösség működéséhez nélkülözhetetlen formája az emberi kapcsolattartásnak. Az idősebb, aki általában jobban megbecsült tagja a közösségnek, fogadja a fiatalabb fél üdvözlését. Hasonló korú emberek esetén bármelyik fél kezdeményezheti a tiszteletadást, de ebben az esetben sem nélkülözhető a következő 2 szabály.

1. lépésben felvesszük a **szemkontaktust** azzal, akinek szeretnénk köszönni. Jó ismerősök esetén már messziről köszönhetik egymást a személyek, de az ismertségi fok csökkenésével ez a távolság zsugorodik. A feladat az, hogy ne túl korán és ne is túl későn építsük ki a szemkontaktust. Nélküle a köszönés nem mondható sikeresnek, kivéve, ha a köszönést fogadó láthatólag el van valami mással foglalva. (Gyaloglás esetén ez kb. 3-5 méter)

2. lépésben mikor kiépült a szemkontaktus, azaz a fogadó és a köszöntő is készen állnak, az első pontban rögzített ismeretségi fok szerinti távolság alapján, hangosan, **jól érthetően** üdvözljük a fogadó felet. (Javasolt távolság 1,5-2 méter.) Fontos a megfelelő és érthető kommunikáció, mert egy halk köszönés minősítheti az embert és nem éri el a célját, a helyes kapcsolattartást.

Sokan talán mesterkéltnek találják ezen írást, de magam vagyok rá a példa, hogy a segítség mindig elkél az embernek. Tehát ezért néztek engem annyira 2004-ben, mivel várták az üdvözlést és kevésbé azért, mert friss visszaköltöző voltam.

Az élet úgy hozta, hogy ismét elkerültem Kunhegyes városából, de a cikk írása alatt egy kicsit újra ott sétáltam a Hajnal utcában.

Pál Imre

okleveles gépészmérnök, östermelő

Olimpiai bajnokok lettünk!

Óvodánkban mindig nagy hangsúlyt fektettünk a mozgásigény kielégítésére, a sportolás megszerettetésére. Jól felszerelt sportszertárunk eszközeit napi szinten használjuk csoportszobában és udvaron egyaránt. Örömmel vettük Pádár László megkeresését oviolimpián való részvételünk ügyében. A részletes programot megkapva kiválasztottuk óvodánk 10 általunk legügyesebben versenyző nagycsoportos gyermekét, akik kaptak a lehetőségen. Együtt találtuk ki a csapat nevét és a „csapatkiáltást” (ezt is pontosza a zsűri).

„Gyorshajtók mi vagyunk,

Versenyezni jól tudunk!

Hurrá!”

Nagy izgalommal készültünk, hiszen velünk együtt 11 csapat fog versenyezni.

Végre elérkezett október 27-e, megérkezett Tamasi István kisbusza, aki önzetlenül fuvarozott bennünket. Köszönet érte! A sportszertárban már nagy volt a nyüzsgés, hiszen folyamatosan érkeztek a csapatok és a szurkolók. Az ajándék pólóban büszkén feszítettünk és zászlóval a kézben vonultunk le a küzdőterre. A közös zenés bemelegítés után, a csapatkiáltások bemutatásával megkezdődtek a versenyek, amelyekben gyorsaságra és ügyességre egyaránt szükség volt. Minden gyakorlatot szlalompályán kellett végrehajtani; volt itt rollerezés, lovacsázás, babzsákhordás, célbadobás, váltófutás, együttes csapatmozgás, mackófutás. A gyerekek fegyelmezetten, gyorsan, odafigyelve végezték a feladatokat, amit az időeredményeink bizonyítottak. Nagy volt az izgalom, hiszen láttuk, hogy

sok versenyszámban gyorsabbak vagyunk a többiekénél. Hamar eljött az utolsó versenyszám is és pihenésképpen – amíg a zsűri döntött – megvendégelték bennünket. Sok finom péksütemény, gyümölcs, üdítő várta a fáradt versenyzőket, majd következett az eredményhirdetés. Izgatottan vártuk a Garay úti óvoda nevét, s fáradozásunk meghozta gyümölcsét, hiszen OLIMPIAI BAJNOKOK lettünk. Örömmel vettük át az oklevelet és a Bruna László polgármester úr által felajánlott sportszertalványt, amely segítségével újabb udvari tornaeszközt tudunk vásárolni. Alig vártuk, hogy visszaérve az oviba elújságotljuk a nagy hírt, amit a kisebb ovisok örömmel, de irigykedve hallgattak. Mindenki egyszerre mesélt és mesélt élményeiről.

Köszönöm Gál Zsanettnek és Sósne Laczházi Györgyinek, hogy fiatalos lendületükkel segítették munkámat, támogatták a zökkenőmentes lebonyolítást. Maroknyi, lelkes szurkolótáborunk buzdítása is fontos volt a gyerekek számára.

Bajnokaink névsora:

Aradszki Barna, Fehér Ádám, Koczka József, Kónya Zorka Lia, Lajkó Bence, Lakatos László, Simon Regő Bendegúz, Sós Botond, Szabó Ágnes, Szász Miklós

Köszönjük a lehetőséget Tiszabó önkormányzatának és a szervezőknek; segítségükkel megint tettünk egy lépést az egészséges életmód megszerettetésé felé.

Kiliáné Kizsel Anikó
Garay úti óvoda